

Övlad məzarına həsrət ana

O, Xocalıda həyatının unudulmaz illərini - gənclik çağını yaşayırdı. Lakin qəddar düşmən taleyini alt-üst etdi, əvvəlcə qardaşını, sonra isə övladını əlindən aldı 24 yaşlı Gülər Abdullayevanın.

Hələ Xocalı soyqırımını yaşanana qədər o, erməni faşizminin qanlı əməllərinə tuş gəlmiş, kiçik qardaşı, 18 yaşlı Əhməd Xocalının ilk şəhidi olmuşdu. O günləri gözyaşları ilə belə xatırlayır Gülər: "1990-cı il dekabrın 15-i idi. Cəmilli kəndində anamgillə birlikdə yaşayan qardaşım iki milislə qonşu kəndə taxıl götürməyə getmişdi. Qıtlıq idi, yeməyə çörək belə tapmırdıq. Ermənilər qonşu kəndlərimizə gediş-gəlişə imkan vermirdilər, bizi mühasirədə saxlayırdılar. Elə Əhmədi də həmin iki milislə birgə yolda güllələyib öldürmüşdülər".

Ailəsi ilə birgə Xocalının Kosalı kəndində yaşayan Gülər 1991-ci il avqustun 23-də qardaşının məzarını ziyarət etmək üçün ata ocağına - Cəmilliyə gedəsi olur. Lakin xain düşmən həmin gün yaşlarını bir daha qana boyayır, kəndə hücum edir. Xəbəri eşidən Gülərgil ehsan qazanlarını ocaqda qoyub yük maşınında kəndi tərk etməyə və canlarını qurtarmağa çalışırlar: "Bizim maşının yük yerində 21 nəfər var idi. İki yaşlı qızım Maya mənim, beş yaşlı böyük qızım Aytəkin qardaşımın qucağında idi. Yeddi yaşlı oğlum Şücayyət isə həmin vaxt Kosalıda ata nəsinin yanında idi. Biz yolda ermənilərin pusqusuna düşdük. Qızım Maya orada güllə yarısından şəhid oldu".

"Körpəmi özüm dəfn edə bilmədim"

"Qızımın dünyasını dəyişdiyi o anları, inanmı, hər gün yaşayıram. Sinəsində güllədən salamat yer qalmamışdı. Özümü uşaqlarıma siper eləmə də, xeyri olmadı. Güllələr hər tərəfdən yağdı. Özüm də, digər qızım da ağır yaralandıq. Həm çox qan itirdiyimə, həm də yaşadığım dəhşətə görə huşumu itirdim", - deyir dərddəli ana.

Həmin vaxt böyük çətinliklərlə yaralıları Ağdam xəstəxanasına gətirirlər. Gülər xanımın vəziyyətinin çox ağır olduğunu görüb onu toyqarə ilə Bakıya çatdırırlar, qızımın müalicəsini isə orada davam etdirirlər: "Gözlərimi Bakıda, xəstəxanada açdım. Əvvəlcə harada olduğumu dərk etmədim. Bir az keçəndən sonra hər şeyi xatırladım. Uşaqlarım harada idilər, nə edirdilər, bilmirdim. Yaralı qızımın vəziyyəti necə idi? Nə-

nəsigidə olan oğlumun başına nə gəlmişdi, onlara da hücum etmişdilərmi? Körpəmin cansız bədəni harada idi? Boğulurdum. Ağrılardan huşumu itirir, özümə gələndə isə yenə də övladlarımı düşürdüyümü yadıma".

Gülər Abdullayeva və onunla birlikdə xəstəxanaya gələn həyat yoldaşı xeyli müddət övladlarından, digər əzizlərindən ayrı qalırlar, onlardan heç bir xəbər ala bilmirlər: "Vəziyyət çox ağır idi. Rayonla əlaqə saxlaya bilmirdik. Bir gün xəstəxanaya televiziyadan jurnalistlər gəlmişdilər. Vəziyyəti onlara danışdım, kömək elə-

dilər. Övladlarımı tapdılar. Demə, uşaqların hər ikisi nənələrinin yanında imiş. Onlar əvvəlcə Şuşaya qaçıblar, lakin burada da rahatlıq tapa bilməyiblər. Şuşa işğal olunandan sonra Bərdədə sığınacaq tapıblar. Öz ölkəmizdə, öz torpaqlarımızda rahatlıq vermədilər bizə ermənilər. Körpəmi belə

özüm dəfn edə bilmədim. Sağalıb evə qayıtmaq istəyirdim ki, Xocalının işğal xəbəri gəldi".

6 il xəstəxana çarpayısının "əsirliyi"ndə

Gülər Abdullayevanın güllə yaraları sonradan onu düz 6 il xəstəxana çarpayısına "əsir" edir. Ayağa qalxdıqdan sonra da dəfələrlə əməliyyat olunur. Başından yaralanan qızı Aytəkin isə bu gün də erməni güllələrinin fəsadlarını yaşayır. Birinci qrup Qarabağ müharibəsi əlili olan gənc qadının bədəninin bir hissəsi iflicdir. İndiyədək 7 dəfə beyin əməliyyatı keçirib. Sonuncu əməliyyatı bir neçə gün öncə olub. Kürəyindəki yeddi qəlpə isə hələ də qalır.

Şəhidlər vermiş bu ailənin xəstəxanadan çıxdıqdan sonra da əzab-əziyyətli günləri davam edib. Dərddəli qadın iki övladına qovuşsa da, nə onları geyindirməyə paltar tapıb, nə də qarınlərini doyurmağa yemək. Bir müddət Ağdamda və Bərdədə yaşadıqdan sonra Gəncəyə köçüblər. 10 ildən sonra Bakıda məskunlaşdıblar.

Gülər xanım deyir ki, indi maddi vəziyyətləri yaxşıdır: "Dövlətimiz bizə çox dəstək olur. 2014-cü ildə 3 otaqlı evlə təmin olunduq. Övladlarımı, nəvələrimi başıma yığıb orada yaşayıram. Qızım Aytəkinə də çox kömək edirlər. Heydər Əliyev Fondu tərəfindən ona da dörd otaqlı ev verilib".

Gülər Abdullayevanın ən böyük arzusu Xocalını görməkdir. Çünki həmin gün təkə şəhid yurduna yox, həm də şəhid övladının məzarına qovuşacaq. İndi övladının məzarını görüb, onun torpağını sığallamaqdır ən böyük arzusu...

Torpaqlarımızı geri qaytararaq üreyimizdən tikan çıxartdıq, yaralarımız qaysaq bağladı. O gün də gələcək, Xocalının şəhid anaları Xocalını da bağrılarına basacaqlar. Az qalıb, lap az qalıb...

*Ülkər XASPOLADOVA,
"Azərbaycan"*